

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2011. gada 8. septembrī*

Lieta C-177/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu, ko *Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 12 de Sevilla* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 24. martā un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 7. aprīlī, tiesvedībā

Francisco Javier Rosado Santana

pret

Consejería de Justicia y Administración Pública de la Junta de Andalucía.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], tiesneši A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], A. Ross [*A. Rosas*], A. O'Kifs [*A. Ó Caoimh*] (referents) un P. Linda [*P. Lindh*],

ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

* Tiesvedības valoda — spāņu.

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Consejería de Justicia y Administración Pública de la Junta de Andalucía* vārdā — A. Korneho Pineda [*A. Cornejo Pineda*], pārstāvis,
- Spānijas valdības vārdā — H. Rodrigess Karkamo [*J. Rodríguez Cárcamo*], pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā — M. van Bēks [*M. van Beek*] un S. Pardo Kintiljana [*S. Pardo Quintillán*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2011. gada 12. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 1999. gada 18. martā noslēgtā Pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku (turpmāk tekstā — “Pamatnolīgums”), kas ir Padomes 1999. gada 28. jūnija Direktīvas 1999/70/EK par *UNICE*, *CEEP* un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV L 175, 43. lpp.) pielikumā, 4. klauzulu.

- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp F.H. Rosado Santanu [*F. J. Rosado Santana*], kurš pašlaik ir pastāvīgais ierēdnis *Junta de Andalucía* [Andalūzijas valdībā], un *Consejería de Justicia y Administración Pública de la Junta de Andalucía* [Andalūzijas autonomā apgabala valdības Tieslietu un valsts pārvaldības ministriju, turpmāk tekstā — “*Consejería*”] saistībā ar šīs ministrijas lēmumu atcelt aktus par viņa iecelšanu pastāvīgā ierēdņa statusā vispārīgā asistentu kategorijā iekšējas paaugstināšanas amatā ietvaros.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

- 3 No Direktīvas 1999/70 preambulas 14. apsvēruma, kas balstīts uz EKL 139. panta 2. punktu, izriet, ka Pamatnolīguma parakstītājas puses ir izrādījušas vēlmi uzlabot noteikta laika darba kvalitāti, nodrošinot to, ka tiek ievērots nediskriminācijas princips, un iedibināt kārtību, lai novērstu ļaunprātīgu izmantošanu, kas rodas, izmantojot tiesiski pārmantojamus uz noteiktu laiku slēgtus darba līgumus un darba tiesiskās attiecības.
- 4 Saskaņā ar minētās direktīvas 1. pantu tās mērķis ir “ieviekt [...] Pamatnolīgumu [...], ko [...] savā starpā noslēdza vispārējās starpprofesionālās organizācijas (*UNICE, CEEP* un *EAK*)”.

5 Saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta pirmo daļu:

“Dalībvalstis pieņem normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi šīs direktīvas izpildei līdz 1999. [2001.] gada 10. jūlijam, vai nodrošina, ka ne vēlāk par minēto dienu darba devēji un darbaņēmēji ar līgumu ir ieviesuši vajadzīgos pasākumus, dalībvalstu pienākums ir veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai tās vienmēr varētu garantēt iznākumus, ko paredz šī direktīva. Par to dalībvalstis nekavējoties informē Komisiju.”

6 Saskaņā ar Pamatnolīguma 1. klauzulu tās “[..] mērķis ir:

a) uzlabot noteikta darba laika darba kvalitāti, nodrošinot diskriminācijas aizlieguma principa ievērošanu;

b) radīt kārtību, lai novērstu ļaunprātīgu izmantošanu, kas rodas, piemērojot uz noteiktu laiku slēgtu darba līgumu vai attiecību tiesisko pārmantojamību”.

7 Pamatnolīguma 2. klauzulas 1. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“Šo nolīgumu piemēro noteikta laika darbaņēmējiem, kuriem ir darba līgums vai darba attiecības saskaņā ar likumiem, kolektīvajiem līgumiem vai praksi katrā dalībvalstī.”

8 Pamatnolīguma 3. klauzulā noteikts:

“1. Šajā nolīgumā jēdziens “noteikta laika darbaņēmējs” ir persona, kurai ir darba līgums vai darba attiecības [uz noteiktu laiku], ko savā starpā tieši noslēguši darba devējs un darbaņēmējs, kur darba līguma vai darba attiecību izbeigšanu nosaka tādi objektīvi apstākļi kā noteikta termiņa iestāšanās, konkrēta uzdevuma izpilde vai konkrēta gadījuma iestāšanās;

2. Šajā nolīgumā jēdziens “salīdzināmais pastāvīgais darbaņēmējs” ir darbaņēmējs, kam tajā pašā uzņēmumā ir darba attiecības vai darba līgums uz nenoteiktu laiku un kas nodarbināts tajā pašā vai līdzīgā darbā/profesijā, pienācīgi ņemot vērā kvalifikācijas/iemaņas. Ja tajā pašā uzņēmumā nav salīdzināma pastāvīgā darbaņēmēja, salīdzināšanu izdara, atsaucoties uz piemērojamo koplīgumu vai, ja nav piemērojama koplīguma, saskaņā ar valsts tiesību aktiem, koplīgumiem vai praksi.”

9 Pamatnolīguma 4. klauzulā ar nosaukumu “Diskriminācijas aizlieguma princips” ir noteikts:

“1. Darba nosacījumi, ko piemēro noteikta laika darbaņēmējiem, neskatoties uz to, ka ar viņiem slēgts līgums vai darba attiecības uz noteiktu termiņu, nav mazāk izdevīgi par tiem, ko piemēro salīdzināmiem pastāvīgajiem darbaņēmējiem, ja vien atšķirīgiem nosacījumiem nav objektīva pamata.

[..]

4. Darba stāža kritēriji attiecībā uz īpašiem darba nosacījumiem ir vienādi gan noteikta laika darba ņēmējiem, gan pastāvīgiem darba ņēmējiem, ja vien atšķirīgi darba stāža kritēriji nav objektīvi pamatoti.”

Valsts tiesiskais regulējums

- ¹⁰ 1978. gada 26. decembra Likuma Nr. 70/1978 par agrāk valsts pārvaldē nostrādātā laika atzišanu (*Ley de Reconocimiento de servicios previos en la Administración Pública*; 1979. gada 10. janvāra *BOE* Nr. 9, 464. lpp.; turpmāk tekstā — “Likums Nr. 70/1978”) 1. panta 2. punktā ir noteikts:

“Par faktiski nostrādātu uzskata visu laiku, kas kādā no iepriekšējā punktā minētajām valsts pārvaldes jomām nostrādāts vai nu darba ņēmēja, kas pieņemts darbā (vai nu uz noteiktu laiku, vai pagaidu ierēdņa) statusā, vai saskaņā ar administratīvo līgumu sistēmu vai darba līgumu, neatkarīgi no tā, vai minētie līgumi ir vai nav dokumentāli noformēti.”

- ¹¹ 1984. gada 2. augusta Likuma Nr. 30/1984 par Spānijas civildienesta reformu (*Ley 30/1984 de reforma de la Función Pública*; 1984. gada 3. augusta *BOE* Nr. 185, 22629. lpp.), kas grozīts ar 1994. gada 30. decembra Likumu Nr. 42/1994 par nodokļu, administratīvajiem un sociālajiem pasākumiem (*Ley 42/1994 de medidas fiscales, administrativas y de orden social*; 1994. gada 31. decembra *BOE* Nr. 313, 39457. lpp.), 22. papildu pantā ir noteikts:

“Iekšējai paaugstināšanai amatā attiecīgajā darbības vai funkciju jomā no D grupas kategorijas un līmeņiem uz C grupas kategoriju un līmeņiem kvalificējas, ja šī paaugstināšana amatā notiek atbilstoši konkursa sistēmai ar kvalifikāciju saistībā ar karjeru un ieņemtajiem amatiem, izglītības līmeņa un darba stāža novērtējumu konkursa posmā.

Šim nolūkam ir vajadzīgi šā likuma 25. pantā minētie grādi vai desmit gadu darba stāžs D grupas kategorijā vai līmenī vai piecu gadu darba stāžs — ja persona ir izgājusi īpašu apmācības kursu, kas ir pieejams atbilstoši objektīviem kritērijiem.

Šis noteikums ir publisko tiesību civildienesta noteikumu, kas apstiprināti saskaņā ar Konstitūcijas 149. panta 1. punkta 18. apakšpunktu, pamatnorma.”

- 12 2002. gada 9. janvāra Dekrēta Nr. 2/2002, ar ko nosaka vispārīgos noteikumus *Junta de Andalucía* vispārējās pārvaldes ierēdņu pieņemšanai darbā, iekšējai paaugstināšanai amatā, amatu ieņemšanai un profesionālai paaugstināšanai amatā (*Decreto 2/2002 por el que se aprueba el Reglamento General de Ingreso, promoción interna, provisión de puestos de trabajo y promoción profesional de los funcionarios de la Administración General de la Junta de Andalucía*; 2002. gada 19. janvāra BOJA Nr. 8, 913. lpp.), 32. pantā ir ietverts šim papildu pantam līdzīgs formulējums.
- 13 2007. gada 12. aprīļa Likums Nr. 7/2007 par valsts un pašvaldību iestāžu darbinieku pamata civildienesta noteikumiem (*Ley 7/2007 del Estatuto básico del empleado público*; 2007. gada 13. aprīļa BOE Nr. 89, 16270. lpp.; turpmāk tekstā — “LEBEP”) saskaņā ar tā 2. panta 1. punktu ir piemērojams civildienesta personālam un vajadzības gadījumā — līgumdarbiniekiem, kuri tostarp strādā autonomo novadu pārvaldes iestādēs.
- 14 LEBEP 8. panta 2. punktā ir paredzēts, ka valsts vai pašvaldību iestāžu darbinieki tiek iedalīti pastāvīgajos ierēdņos (“funcionarios de carrera”), pagaidu ierēdņos (“funcionarios interinos”), līgumdarbiniekos un palīgdarbiniekos.”
- 15 LEBEP 9. panta 1. punktā ir noteikts:

“Pastāvīgie ierēdņi ir likumā noteiktās personas, kuras pieder valsts pārvaldei saskaņā ar administratīvo tiesību reglamentētajām civildienesta tiesiskajām attiecībām, lai pret atlīdzību pastāvīgi sniegtu profesionālus pakalpojumus.”

16 *LEBEP* 10. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Pagaidu ierēdņi ir personas, kuras vajadzības un skaidri pamatotas steidzamības iemeslu dēļ tiek ieceltas šajā statusā, lai veiktu pastāvīgo ierēdņu funkcijas vienā no šādiem gadījumiem:

- a) tādu vakantu amatu esamība, ko nevar ieņemt pastāvīgie ierēdņi;
- b) pastāvīgo ierēdņu pagaidu aizvietošana;
- c) pagaidu rakstura programmu īstenošana;
- d) pārmērīgs darba apjoms vai darba uzkrāšanās vismaz sešu mēnešu laikā no 12 mēnešiem.”

17 *LEBEP* 18. pants ar nosaukumu “Pastāvīgo ierēdņu iekšējā paaugstināšana amatā” ir formulēts šādi:

“1. Iekšējā paaugstināšana amatā notiek, veicot atlases procedūru, kurā tiek nodrošināta konstitucionālo vienlīdzības, nopelnu un spēju principu ievērošana [..].

2. Lai kvalificētos, ierēdņiem ir jāatbilst paredzētajiem nosacījumiem nostrādāt vismaz divus gadus aktīvajā dienestā zemākā apakšgrupā vai profesionālās klasifikācijas grupā, ja tajā nav apakšgrupu, un veiksmīgi izturēt atbilstošos atlases pārbaudījumus.”

Pamata lieta un prejudiciālie jautājumi

- 18 No Tiesai iesniegtās informācijas izriet, ka laikā no 1989. gada līdz 2005. gadam prasītājs pamata lietā ir strādājis par *Junta de Andalucía* pagaidu ierēdņi. 2005. gadā viņš kļuva par šīs pārvaldes iestādes pastāvīgo ierēdņi.
- 19 2007. gada 17. decembra *Andalūzijas Valdības Oficiālajā Vēstnesī* [*Boletín Oficial de la Junta de Andalucía*] *Consejería* publicēja konkursa paziņojumu, paziņojot par atlases pārbaudījumu rīkošanu, lai iekšējā paaugstināšanā ierēdņi varētu kvalificēties šīs valsts pārvaldes iestādes vispārējai asistentu kategorijai.
- 20 Minētajā paziņojumā tika noteiktas vairākas prasības, kurām ir jāatbilst pārbaudījumu kandidātiem. Vispirms tiem bija jābūt *Junta de Andalucía* pamatsastāva ierēdņiem. Vēl tiem bija jābūt ieguvušiem *Bachiller superior* [austākā bakalaura] vai līdzvērtīgu grādu vai jāatbilst nosacījumiem tā saņemšanai, vai arī, ja tāda nav, jāpierāda vai nu 10 gadu darba stāžs pastāvīgā ierēdņa statusā D grupas kategorijas amatā, vai arī 5 gadu stāžs pēc pabeigtiem *Instituto Andaluz de Administración Pública* [Andalūzijas Valsts pārvaldības institūta] īpašiem kursiem. Visbeidzot pārbaudījumu kandidāti iekšēji bija paaugstināmi no kategorijām, kas pieder nākamā zemākā līmeņa grupai, salīdzinot ar kategoriju, par kuru notiek konkurss, un jāpierāda vismaz divu gadu darba stāžs minētās grupas pastāvīgā ierēdņa statusā.
- 21 Konkursa paziņojumā tāpat tika precizēts, ka “netiks ņemts vērā atzīts iepriekšējais darba stāžs, kas nostrādāts pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka statusā jebkurā citā valsts pārvaldes iestādē, nedz arī kāds cits līdzīgs iepriekšējais darba stāžs”.

- 22 Prasītājs pamata lietā, kurš piedalījās atlases procedūras pārbaudījumos *Junta de Andalucía* D amatu grupas pastāvīgā ierēdņa statusā ar vairāk nekā diviem darba stāža gadiem, sākotnēji tika iekļauts galīgajā konkursa veiksmīgo kandidātu sarakstā, kas publicēts 2008. gada 12. novembrī.
- 23 Pēc tam, kad 2009. gada 2. februārī tika publicēts piedāvāto vakanču saraksts, un pēc tam, kad F.H. Rosado Santana bija iesniedzis pieprasītos dokumentus, ar 2009. gada 25. marta lēmumu (turpmāk tekstā — “lēmums pamata lietā”) *Consejería* ģenerālsekretārs atcēla lēmumu par prasītāja pielaišanu pārbaudījumiem un viņa iecelšanu C grupas pastāvīgā ierēdņa statusā, jo viņam nebija vajadzīgā grāda, nedz arī alternatīva 10 gadu darba stāža pastāvīgā ierēdņa statusā.
- 24 2009. gada 8. jūnijā prasītājs pamata lietā, pamatojoties uz Spānijas Konstitūcijas 14. pantu, kas veltīts vienlīdzības likuma priekšā principam, un uz Likuma Nr. 70/1978 1. pantu, pārsūdzēja attiecīgo lēmumu pamata lietā. Turklāt viņš apgalvoja, ka, tā kā *Consejería* ģenerālsekretārs ņēma vērā tikai darba stāžu, kas iegūts pastāvīgā ierēdņa statusā kopš 2005. gada, un neņēma vērā laiku, ko viņš iepriekš bija nostrādājis kā pagaidu ierēdnis, attiecīgajā lēmumā pamata lietā ir pārkāpts nediskriminācijas princips, kas noteikts Pamatnolīguma 4. klauzulā.
- 25 Iesniedzējtiesā *Consejería* apgalvoja, ka Likums Nr. 70/1978 nav piemērojams, lai noteiktu konkursam vajadzīgo kvalifikāciju, jo attiecībā uz pagaidu ierēdņiem agrākos dienesta periodus varot atskaitīt tikai saimnieciskiem mērķiem. Pretējā gadījumā ierēdnis, kurš iepriekš būtu nodienējis noteiktu laiku kā pagaidu ierēdnis, saņemtu labvēlīgāku attieksmi nekā persona, kas to nebūtu darījusi. Šāda attieksme būtu diskriminējoša, jo, ņemot vērā pagaidu ierēdņa darba pašu būtību, kuram nav civildienestam raksturīgo pastāvīguma un stabilitātes iezīmju, stāžam, kas iegūts pastāvīgā ierēdņa statusā, vienmēr būtu jābūt pārākam pār jebkādiem nopelniem, kas balstīti uz dienesta laiku, kas nostrādāts pagaidu ierēdņa statusā.

- 26 Savā lēmumā par prejudiciālu jautājumu uzdošanu *Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 12 de Sevilla* [Seviļas Administratīvā tiesa Nr. 12] jautā par sekām *Tribunal Constitucional* nolēmumiem, saskaņā ar kuriem ir atļauta atšķirīga attieksme pret pastāvīgajiem un pagaidu ierēdņiem, kuri pilda vienādas funkcijas. Iesniedzējtiesa tomēr konstatē, ka šiem lēmumiem daļēji pretrunā ir citi šīs pašas *Tribunal Constitucional* spriedumi.
- 27 Tāpat iesniedzējtiesa konstatē, ka daudzas Spānijas tiesas seko doktrinārai līnijai, saskaņā ar kuru, ja publiskotajā konkursa paziņojumā ir izklāstīti noteikumi, kas regulamentē dalības nosacījumus un kandidātu vērtēšanu, tad šie noteikumi ir uzskatāmi par konkursa “likumu”, un, ja kandidāts norādītajā termiņā šos noteikumus neapstrīd, viņš nedrīkst pēc tam apgalvot, ka tie ir nelikumīgi, lai apstrīdētu konkursa rezultātu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz viņu.
- 28 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pamata lietā rodas būtisks jautājums par to, vai valsts tiesiskais regulējums, kurā, lai arī pamatojoties uz divu pastāvīgo ierēdņu salīdzināšanu, viena no tiem nostrādāto laiku vērtējumā neņem vērā tāpēc vien, ka viņš toreiz bijis pagaidu ierēdnis, būtu pretrunā Pamatnolīguma 4. klauzulai.
- 29 Šādos apstākļos *Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 12 de Sevilla* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai Direktīva [1999/70] ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja [Eiropas] Savienības dalībvalsts konstitucionālā tiesa ir nospriedusi, ka atšķirīgu tiesību noteikšana tās darbiniekiem un pastāvīgajiem ierēdņiem varētu nebūt pretrunā tās konstitūcijai, tas noteikti nozīmē, ka iepriekš minētā Kopienas tiesību norma šīs valsts civildienestam nav piemērojama?”

- 2) Vai šī direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka tai pretrunā ir valsts tiesas veikta vienlīdzīgas attieksmes principa un nediskriminācijas principa interpretācija, saskaņā ar kuru no šo principu piemērošanas jomas vispārīgi tiek izslēgta vienlīdzīga attieksme pret darbiniekiem un pastāvīgajiem ierēdņiem?

- 3) Vai [Pamatnolīguma] 4. klauzula ir jāinterpretē tādējādi, ka tai pretrunā ir situācija, kurā, pastāvīgā darbinieka statusa iegūšanas nolūkā nosakot darba stāžu, netika ņemts vērā iepriekš pagaidu darbā nostrādātais laiks, konkrēti saistībā ar atalgojumu, klasifikāciju un paaugstināšanu amatā civildienestā?

- 4) Vai saskaņā ar [Pamatnolīguma 4.] klauzulu valsts tiesiskais regulējums ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to no ierēdņu darba stāža aprēķina netiek izslēgti laikposmi, kas nostrādāti saskaņā ar līgumu uz noteiktu laiku?

- 5) Vai [Pamatnolīguma 4.] klauzula ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai arī atklāta amata vietu konkursa noteikumi ir tikuši publicēti un kandidāts tos nav apstrīdējis, valsts tiesai ir pienākums izvērtēt, vai minētie konkursa noteikumi nav pretrunā [Savienības] tiesību aktiem, un, ja ir, vai valsts tiesai ir pienākums šos noteikumus vai valsts tiesību normu, uz kuras pamata tie pieņemti, nepiemērot tiktāl, ciktāl tie ir pretrunā minētajai klauzulai?"

Par prasības pieņemamību

- ³⁰ *Consejería* uzskata, ka lēmums par prejudiciālu jautājumu uzdošanu kopumā un it īpaši tā pirmais, otrais un piektais prejudiciālais jautājums neatbilst Tiesas judikatūrā noteiktajām prasībām par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību. Proti, tajos neesot atsauču uz valsts tiesību normām, kas būtu piemērojamas pamata

lietā, nedz uz valsts tiesību sistēmu, kurā tās ietilpst. Tāpat iesniedzējtiesa neesot izklāstījusi iemeslus, kas minētajai tiesai lika izvēlēties Direktīvu 1999/70, un neesot pierādījusi, ka starp to un valsts tiesību normām pastāv saikne.

- 31 Turklāt tā apgalvo, ka prejudiciālajos jautājumos ir kļūdaini identificēta Pamatnolīguma 4. klauzulas piemērošanas joma, un arī tādēļ tie esot nepieņemami.
- 32 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka LESD 267. pantā noteiktās sadarbības starp Tiesu un valsts tiesām procedūras ietvaros tikai valsts tiesa, kura izskata strīdu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir tā, kas, ņemot vērā lietas īpatnības, var noteikt gan to, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir vajadzīgs, lai šī tiesa varētu taisīt spriedumu, gan to, cik atbilstīgi ir Tiesai uzdotie jautājumi. Tātad gadījumā, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (skat. it īpaši 1995. gada 15. decembra spriedumu lietā C-415/93 *Bosman, Recueil*, I-4921. lpp., 59. punkts, un 2010. gada 12. oktobra spriedumu lietā C-45/09 *Rosenbladt, Krājums*, I-9391. lpp., 32. punkts).
- 33 Turklāt valsts tiesām Tiesai ir jāiesniedz informācija par faktiskiem vai tiesiskiem apstākļiem, kas vajadzīgi, lai lietderīgi atbildētu uz tai uzdotajiem jautājumiem (1999. gada 14. septembra spriedums lietā C-249/97 *Gruber, Recueil*, I-5295. lpp., 19. punkts).
- 34 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka iesniedzējtiesa ir pietiekami skaidri aprakstījusi gan pamata lietā piemērojamās Spānijas tiesību normas, gan valsts tiesību sistēmu, kurā tās ietilpst. Turklāt iemesli, kādēļ iesniedzējtiesa ir uzdevusi jautājumus par Direktīvas 1999/70 interpretāciju, skaidri izriet no lēmuma par prejudiciālo jautājumu uzdošanu.

- 35 Saistībā ar *Consejería* argumentiem par kļūdainu Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta piemērošanas jomas noteikšanu pietiek konstatēt, ka šāds jautājums attiecas nevis uz rīkojuma par prejudiciālo jautājumu uzdošanu pieņemamību, bet uz tā būtību.
- 36 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams pilnā apmērā.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Ievada apsvērumi par Direktīvas 1999/70 un Pamatnolīguma pieņemamību

- 37 Spānijas valdība un Eiropas Komisija uzskata, ka Direktīva 1999/70 un tās pielikumā esošais Pamatnolīgums pamata lietai nav piemērojami.
- 38 Spānijas valdība konstatē, ka, piedaloties iekšējas paaugstināšanas amatā procedūrā, kurā saskaņā ar piemērojamo tiesisko regulējumu piedalīties var tikai pastāvīgie ierēdņi, pats prasītājs pamata lietā kopš 2005. gada bija pastāvīgais ierēdnis. Tādējādi prasītāja minētā atšķirīgā attieksme notika attiecībā uz citiem pastāvīgajiem ierēdņiem, kuri tāpat piedalījās šajā procedūrā un kuriem vai nu bija vajadzīgie grādi, vai viņi varēja atsaukties uz desmit gadu darba stāžu pastāvīgo ierēdņu statusā. Gan

Spānijas valdība, gan Komisija apgalvo, ka Pamatnolīgumā nav reglamentēta vienlīdzība pastāvīgo darba ņēmēju starpā, no kuriem daži pagātnē būtu strādājuši kā noteikta laika darbinieki.

- 39 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Pamatnolīguma 2. klauzulas 1. punktu šis pamatnolīgums ir piemērojams noteikta laika darba ņēmējiem, kuriem ir darba līgums vai darba tiesiskās attiecības saskaņā ar likumiem, kolektīvajiem līgumiem vai praksi katrā dalībvalstī.
- 40 Tiesa jau ir nospriedusi, ka Direktīva 1999/70 un Pamatnolīgums ir piemērojami visiem darba ņēmējiem, kas sniedz pakalpojumus pret atlīdzību, pamatojoties uz noteikta laika darba tiesiskajām attiecībām, kas tās saista ar viņu darba devēju (2007. gada 13. septembra spriedums lietā *C-307/05 Del Cerro Alonso*, Krājums, I-7109. lpp., 28. punkts).
- 41 Tas vien, ka prasītājs pamata lietā ir ieguvis pastāvīgā ierēdņa statusu un ka viņa daļība iekšējā atlases procedūrā ir pakārtota šī statusa iegūšanai, neizslēdz iespēju, ka noteiktos apstākļos viņš var atsaukties uz nediskriminācijas principu, kas paredzēts Pamatnolīguma 4. klauzulā.
- 42 Konkrētāk, pamata lietā prasītājs kā pastāvīgais ierēdnis galvenokārt cenšas apstrīdēt atšķirīgo attieksmi, ņemot vērā darba stāžu un profesionālo pieredzi, kas iegūta iekšējās atlases procedūras vajadzībām. Kamēr dienesta periodi pastāvīgā ierēdņa statusā tiek ņemti vērā, tie periodi, kas nostrādāti pagaidu ierēdņa statusā, netiek ņemti vērā, viņaprāt, neizvērtējot veikto pienākumu būtību un tiem raksturīgās īpašības. Tā kā Pamatnolīguma 4. klauzulai pretēja diskriminācija, kuras upuris esot bijis prasītājs pamata lietā, attiecas uz dienesta laiku, kas nostrādāts pagaidu ierēdņa statusā, tas, ka pagaidu ierēdnis pa to laiku ir kļuvis par pastāvīgo ierēdni, neko nemaina.

- 43 Turklāt ir jānorāda, ka Pamat nolīguma 4. klauzulas 4. punktā ir paredzēts, ka darba stāža kritērijiem, kas attiecas uz īpašiem darba nosacījumiem, ir jābūt vienādiem noteikta laika darba ņēmējiem un pastāvīgajiem darba ņēmējiem, ja vien atšķirīgie kritēriji nav objektīvi pamatoti. Nedz no šīs tiesību normas formulējuma, nedz no tās konteksta neizriet, ka tā vairs nav piemērojama, tiklīdz attiecīgais darba ņēmējs iegūst pastāvīgā darba ņēmēja statusu. Proti, Direktīvas 1999/70 un Pamat nolīguma mērķi — gan aizliegt diskrimināciju, gan novērst secīgu noteikta laika līgumu vai darba tiesisko attiecību ļaunprātīgu izmantošanu — liecina par pretējo.
- 44 Ja vispirms tiktu izslēgta Pamat nolīguma piemērojamība tādos apstākļos kā pamata lietā, kā to aicina darīt Spānijas valdība un Komisija, pretēji minētās 4. klauzulas mērķiem tiktu samazināts attiecīgajiem darba ņēmējiem pret diskrimināciju piešķirtās aizsardzības apjoms un pretēji Tiesas judikatūrai tiktu veikta nepamatoti šaura šīs klauzulas interpretācija (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Del Cerro Alonso*, 37. un 38. punkts, kā arī 2008. gada 15. aprīļa spriedumu lietā *C-268/06 Impact*, Krājums, I-2483. lpp., 114. un 115. punkts).
- 45 *Consejería* savukārt apgalvo, ka Pamat nolīguma 4. klauzulas 1. punkts nav piemērojams pamata lietā, jo darba stāža pastāvīgā ierēdņa statusā nosacījums ir pieejas darbam nosacījums, kas vajadzīgs, lai piedalītos atlases procedūrā, nevis darba nosacījums šīs klauzulas izpratnē.
- 46 Tiesa jau ir norādījusi, ka valsts noteikumi par darba laiku, kas jānostrādā, lai persona varētu tikt klasificēta augstākā atalgojuma kategorijā, vai par darba laiku, kas vajadzīgs, lai ik gadu sastādītu novērtējuma ziņojumu un līdz ar to — lai tai varētu tikt piemērota tāda paaugstināšana amatā kā pamata lietā, aprēķinu atbilst darba nosacījumiem vajadzīgo darba periodu aprēķinam un līdz ar to darba nosacījumiem (pēc analogijas vienlīdzīgas attieksmes pret darbiniekiem un darbiniecēm jomā skat. 1998. gada 30. aprīļa spriedumu lietā *C-136/95 Thibault, Recueil*, I-2011. lpp.,

27. punkts, un 2004. gada 18. novembra spriedumu lietā C-284/02 *Sass*, Krājums, I-11143. lpp., 31. un 34. punkts).

- 47 Līdz ar to Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punktā minētais darba nosacījumu jēdziens ietver tādu nosacījumu kā pamata lietā par laiku, kas iepriekš nostrādāts pagaidu ierēdņa statusā, ņemšanu vērā iekšējās paaugstināšanas amatā procedūrā.
- 48 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jānorāda, ka — pretēji *Consejería*, Spānijas valdības un Komisijas apgalvotajam — nav šķēršļu Direktīvas 1999/70 un Pamatnolīguma 4. klauzulas piemērojamībai pamata lietā.

Par pirmo un otro prejudiciālo jautājumu

- 49 Ar savu pirmo un otro jautājumu, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai dalībvalsts tiesas, tostarp Konstitucionālā tiesa, Direktīvā 1999/70 un Pamatnolīguma 4. klauzulā paredzēto nediskriminācijas principu var interpretēt tādējādi, ka ir izslēdzama Savienības tiesību aktu piemērojamība šīs dalībvalsts civildienestam un jebkādai atšķirīgai attieksmei pret tās pagaidu ierēdņiem un pastāvīgajiem ierēdņiem.
- 50 Vispirms ir jāatgādina, ka direktīvā ir paredzēts pienākums visām dalībvalstīm, kurām direktīva adresēta, veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu attiecīgās direktīvas pilnīgu efektivitāti saskaņā ar tās izvirzīto mērķi (skat. 1984. gada 10. aprīļa spriedumu lietā 14/83 *von Colson* un *Kamann, Recueil*, 1891. lpp., 15. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Impact*, 40. punkts).

- 51 Dalībvalstu pienākums, kas izriet no direktīvas, — sasniegt tajā paredzēto rezultātu, kā arī dalībvalstu pienākums atbilstoši LES 4. panta 3. punktam veikt visus vispārīgos vai īpašos pasākumus, kas ir piemēroti šī pienākuma izpildes nodrošināšanai, — attiecas uz visām šo dalībvalstu iestādēm, tostarp tiesu iestādēm, atbilstoši to kompetencei (iepriekš minētais spriedums lietā *Impact*, 41. punkts).
- 52 Konkrētāk, valsts tiesām tiek īpaši noteikts pienākums nodrošināt tiesisko aizsardzību, kas lietas dalībniekiem izriet no Savienības tiesību normām, un garantēt to pilnīgu efektivitāti (iepriekš minētais spriedums lietā *Impact*, 42. punkts).
- 53 Saskaņā ar Tiesas judikatūru, ja valsts tiesību normas nevar interpretēt un piemērot saskaņā ar Savienības tiesību prasībām, valsts tiesām un pārvaldes iestādēm ir pienākums pilnībā piemērot Savienības tiesības un aizsargāt tiesības, kas ar tām piešķirtas indivīdiem, vajadzības gadījumā nepiemērojot jebkādu tādu valsts tiesību normu, kas ir tām pretrunā (šajā ziņā skat. 1989. gada 22. jūnija spriedumu lietā 103/88 *Costanzo*, *Recueil*, I-1839. lpp., 33. punkts, un 2007. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-208/05 *ITC*, Krājums, I-181. lpp., 68. un 69. punkts, kā arī 2010. gada 25. novembra spriedumu lietā C-429/09 *Fuß*, Krājums, I-12167. lpp., 40. punkts).
- 54 Pamatnolīgums, kas ir izstrādāts dialoga, kurš īstenots, pamatojoties uz EKL 139. panta 1. punktu, starp sociālajiem partneriem Savienības līmenī, rezultātā, atbilstoši šī paša panta 2. punktam tika īstenots ar Eiropas Savienības Padomes direktīvu, kuras neatņemama sastāvdaļa tas ir (iepriekš minētais spriedums lietā *Impact*, 58. punkts).
- 55 Saskaņā ar iedibināto judikatūru Pamatnolīgumā minētās prasības ir paredzētas piemērošanai ar pārvaldes iestādēm un citām publisko tiesību sektora struktūrām noslēgtiem noteikta laika darba līgumiem un darba tiesiskajām attiecībām (2006. gada 4. jūlija spriedums lietā C-212/04 *Adeneler u.c.*, Krājums, I-6057. lpp., 54. punkts, kā arī 2010. gada 22. decembra spriedums apvienotajās lietās C-444/09 un C-456/09 *Gavieiro Gavieiro* un *Iglesias Torres*, Krājums, I-14031. lpp., 38. punkts).

- 56 Pamatnolīguma 4. klauzulā, kurai ir tieša iedarbība, paredzēts aizliegumu pret noteikta laika darba ņēmējiem darba nosacījumu un ar darba nosacījumiem saistīto darba stāža periodu kritēriju ziņā izturēties mazāk labvēlīgi nekā pret salīdzināmiem pastāvīgajiem darba ņēmējiem tikai tādēļ, ka tie strādā noteiktu laiku (iepriekš minētais spriedums lietā Impact, 59. un 68. punkts).
- 57 Protams, šajā tiesību normā attiecībā uz tajā paredzēto nediskriminācijas principu ir paredzēta atruna par attaisnojumu objektīvu iemeslu dēļ.
- 58 Tomēr tas, ka noteiktos apstākļos un pastāvot objektīviem iemesliem ir iespēja atšķirīgi izturēties pret noteikta laika darba ņēmējiem un pastāvīgajiem darba ņēmējiem, nekādi nenozīmē, ka varētu tikt izslēgta Direktīvas 1999/70 un Pamatnolīguma piemērojamība dalībvalsts civildienestā nodarbinātajiem darbiniekiem.
- 59 Savukārt Spānijas valdība apgalvo, ka pieņēmums, uz kuru ir balstīts pirmais jautājums, ir kļūdainš, jo *Tribunal Constitucional* nav atteikusies piemērot Direktīvu 1999/70 Spānijas pagaidu ierēdņiem un arī nav vispārīgi pieļāvusi neattaisnotu atšķirīgu attieksmi pret tiem un pastāvīgajiem ierēdņiem.
- 60 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka Tiesas kompetencē nav interpretēt valsts tiesību normas, jo šāda interpretācija ir tikai valsts tiesu kompetencē (2010. gada 8. septembra spriedums lietā C-409/06 *Winner Wetten*, Krājums, I-8015. lpp., 35. punkts), un ka Tiesa nevar ar iesniedzējtiesas spriedumu aizstāt savu spriedumu par judikatūras atbilstību minētajās tiesās.
- 61 Gadījumā, ja valsts tiesa, tostarp konstitucionālā tiesa, izslēgtu Direktīvas 1999/70 un Pamatnolīguma piemērošanu valsts civildienesta personālam un/vai atļautu atšķirīgu attieksmi pret pagaidu un pastāvīgajiem ierēdņiem, nepastāvot objektīviem iemesliem

ši pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta izpratnē, būtu jāsecina, ka šāda judikatūra būtu pretrunā šo Savienības tiesību aktu noteikumiem un netiktu ievērots dalībvalsts tiesu iestāžu pienākums atbilstoši savai kompetencei nodrošināt tiesisko aizsardzību, kas lietas dalībniekiem izriet no minētajām tiesību normām, un nodrošināt to pilnīgu efektivitāti.

- 62 Šādos apstākļos uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 1999/70 un tās pielikumā esošais Pamatnolīgums ir jāinterpretē tādējādi, ka, pirmkārt, tie ir piemērojami noteikta laika līgumiem un darba tiesiskajām attiecībām, kas noslēgti ar valsts pārvaldes iestādēm un citām publisko tiesību sektora struktūrām, un, otrkārt, tajos ir paredzēts, ka ir jāizslēdz jebkāda atšķirīga attieksme pret dalībvalsts pastāvīgajiem ierēdņiem un salīdzināmiem pagaidu ierēdņiem tikai tādēļ, ka pagaidu ierēdņi strādā noteiktu laiku, ja vien atšķirīgā attieksme nav objektīvi pamatota minētā pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta izpratnē.

Par trešo un ceturto prejudiciālo jautājumu

- 63 Ar savu trešo un ceturto jautājumu, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Pamatnolīguma 4. klauzula ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj situāciju, kurā netiek ņemts vērā valsts pārvaldes iestādes pagaidu ierēdņa statusā nostrādātais laiks, lai šī persona, kas pa to laiku ir kļuvusi par pastāvīgo ierēdņi, varētu kvalificēties iekšējai paaugstināšanai amatā, uz ko var pretendēt tikai pastāvīgie ierēdņi.

- 64 Kā izriet no atbildes uz pirmajiem diviem jautājumiem, Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punktā ir noteikts aizliegums paredzēt mazāk labvēlīgus darba nosacījumus noteikta laika darba ņēmējiem nekā salīdzināmiem pastāvīgajiem darba ņēmējiem tikai tādēļ, ka tie strādā noteiktu laiku, ja vien mazāk labvēlīgā attieksme nav objektīvi pamatota. Šīs klauzulas 4. punktā ir noteikts tas pats aizliegums attiecībā uz darba stāža kritērijiem, kas attiecas uz pašiem darba nosacījumiem.
- 65 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nediskriminācijas princips prasa, lai līdzīgas situācijas netiktu izvērtētas atšķirīgi un dažādas situācijas netiktu izvērtētas vienādi, ja vien tādai pieejai nav objektīva attaisnojuma (skat. it īpaši 2006. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-313/04 *Franz Egenberger*, Krājums, I-6331. lpp., 33. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 66 Lai izvērtētu, vai attiecīgās personas veic identisku vai līdzīgu darbu Pamatnolīguma izpratnē, saskaņā ar tā 3. klauzulas 2. punktu un 4. klauzulas 1. punktu ir jāizpēta, vai, ņemot vērā visus faktoros, piemēram, darba būtību, apmācības nosacījumus un darba nosacījumus, var uzskatīt, ka šīs personas atrodas salīdzināmā situācijā (2011. gada 18. marta rīkojums lietā C-273/10 *Montoya Medina*, 37. punkts).
- 67 Principā iesniedzējtiesai ir jānosaka, vai prasītājs pamata lietā, pildot savas funkcijas kā pagaidu ierēdnis, atradās salīdzināmā situācijā ar pastāvīgajiem ierēdņiem, kuri attiecīgās atlases procedūras ietvaros bija pierādījuši, ka viņiem bija desmit gadu darba stāžs D grupas ierēdņu kategorijās.
- 68 Ja izrādītos, ka prasītāja pamata lietā pagaidu ierēdņa statusā veiktās funkcijas neatbilst tām, ko veic pastāvīgais ierēdnis, kurš ietilpst kādā no D grupas kategorijām, kas prasīts konkursa paziņojumā, attiecīgā persona jebkurā gadījumā neatrastos

salīdzināmā situācijā ar pastāvīgo ierēdņi, kurš, nostrādājot minētajās kategorijās vajadzīgo laiku, kandidē uz iekšējo paaugstināšanu amatā.

- 69 Proti, to funkciju būtība, ko prasītājs pamata lietā veica gados, kuros viņš strādāja *Junta de Andalucía* dienestos kā pagaidu ierēdnis, un šajā statusā iegūtās pieredzes kvalitāte nav tikai viens no faktoriem, kas var objektīvi attaisnot no pastāvīgajiem ierēdņiem atšķirīgo attieksmi. Tie tāpat ir to kritēriju vidū, kas ļauj pārbaudīt, vai attiecīgā persona atrodas salīdzināmā situācijā ar pastāvīgajiem ierēdņiem.
- 70 Turpretī, ja prasītājs pamata lietā kā pagaidu ierēdnis ir nostrādājis desmit gadus minētās D grupas ierēdņu kategorijās vai citā kategorijā, kuras funkcijas atbilst pastāvīgā ierēdņa, kurš ietilpst kādā no minētās grupas kategorijām, funkcijām, vienīgais kritērijs, kas viņa situāciju varētu atšķirt no pastāvīgā ierēdņa, kurš ir attiecīgās atlases procedūras kandidāts, situācijas, šķiet, ir darba tiesisko attiecību, kas viņu saista ar savu darba devēju, nostrādājot dienestā attiecīgo laiku kā pagaidu ierēdnis, pagaidu raksturs.
- 71 Šādā gadījumā tātad ir jāpārbauda, vai pastāv objektīvs iemesls, kas attaisnotu minētā dienesta laika neņemšanu vērā attiecīgajā atlases procedūrā.
- 72 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru jēdziens “objektīvs pamatots” Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta izpratnē ir jāsaprot kā tāds, kas neļauj pamatot atšķirīgu attieksmi pret noteikta laika darba ņēmējiem un pastāvīgajiem darba ņēmējiem ar to, ka šī atšķirība ir paredzēta tādā vispārīgā un abstraktā valsts tiesību normā kā likums vai kolektīvais darba līgums (iepriekš minētie spriedumi lietā *Del Cerro Alonso*,

57. punkts; lietā *Gavieiro Gavieiro* un *Iglesias Torres*, 54. punkts, kā arī iepriekš minētais rīkojums lietā *Montoya Medina*, 40. punkts).

- 73 Minētais jēdziens liek konstatēto nevienlīdzīgo attieksmi pamatot ar precīziem un konkrētiem apstākļiem, kas raksturo attiecīgo darba nosacījumu īpašā kontekstā, kurā šis nosacījums tiek aplūkots, pamatojoties uz objektīviem un pārskatāmiem kritērijiem, lai pārbaudītu, vai šī nevienlīdzība patiesi ir vajadzīga, tā ir piemērota izvirzītā mērķa sasniegšanai un saistībā ar to ir nepieciešama. Minētos apstākļus tostarp rada to uzdevumu īpašais raksturs, kuru izpildei ir noslēgti līgumi uz noteiktu laiku, un to raksturīgās iezīmes vai attiecīgos gadījumos likumīgais mērķis, ko dalībvalsts tiecas sasniegt sociālās politikas jomā (skat. it īpaši iepriekš minētos spriedumus lietā *Del Cerro Alonso*, 53. un 58. punkts, kā arī lietā *Gavieiro Gavieiro* un *Iglesias Torres*, 55. punkts).
- 74 Atsauce tikai uz valsts un pašvaldības pārvaldes personāla darba īslaicīgo raksturu neatbilst šīm prasībām un tādējādi pati par sevi nevar būt objektīvs pamats Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta izpratnē. Proti, ja tiktu atzīts, ka darba tiesisko attiecību īslaicīgais raksturs vien ir pietiekams, lai pamatotu atšķirīgu attieksmi pret noteikta laika un pastāvīgajiem darba ņēmējiem, tiktu atņemts saturs Direktīvas 1999/70 un Pamatnolīguma mērķiem un tiktu nostiprināta noteikta laika darba ņēmēju nelabvēlīgas situācijas saglabāšana (iepriekš minētais spriedums lietā *Gavieiro Gavieiro* un *Iglesias Torres*, 56. un 57. punkts, kā arī iepriekš minētais rīkojums lietā *Montoya Medina*, 42. un 43. punkts).
- 75 Spānijas valdība atsauca uz to, ka pastāv vairākas atšķirības starp pastāvīgajiem ierēdņiem un pagaidu ierēdņiem, kuras varētu pamatot atšķirīgo attieksmi pamata lietā. Attiecībā pret pagaidu ierēdņiem tā vispirms uzsver, ka tiem ir izvirzītas zemākas prasības attiecībā uz stāšanos amatā un nopelni un spēju attaisnošanu. Vēl tā norāda uz pagaidu ierēdņu mobilitātes trūkumu, jo tie ir saistīti ar amatiem, kurus tie ir

aicināti pagaidu kārtā ieņemt, kas viņu darbību padara atšķirīgu un piešķir tai citu vērtību nekā pastāvīgā ierēdņa darbībai. Turklāt tā atgādina, ka noteiktas funkcijas pilda tikai pastāvīgie ierēdņi, kas nozīmē, ka pastāv kvalitatīva atšķirība pieredzes un izglītības ziņā. Visbeidzot šī valdība uzsver, ka pagaidu ierēdņa darba tiesiskās attiecības var beigties, tiklīdz zūd iemesls, kādēļ viņi tika iecelti amatā.

76 Ņemot vērā dalībvalstu rīcības brīvību attiecībā uz valsts pārvaldes iestāžu pašorganizāciju, tās principā, nepārkāpjot nedz Direktīvu 1999/70, nedz Pamatnolīgumu, var paredzēt darba stāža nosacījumus noteiktu amatu ieņemšanai, iespēju tikt iekšēji paugstinātam amatā paredzēt tikai pastāvīgajiem ierēdņiem un tiem pieprasīt pierādīt profesionālās pieredzes esamību, kas atbilst nākamajai zemākajai pakāpei pēc tās, uz kuru attiecas atlases procedūra.

77 Tomēr, lai gan ir šī rīcības brīvība, dalībvalstu noteikto kritēriju piemērošanai ir jānotiek pārskatāmi un ir jābūt pārbaudāmai, lai novērstu jebkādu noteikta laika darba ņēmēju izslēgšanu, pamatojoties uz līgumu vai darba tiesisko attiecību ilgumu vien, kas pamato viņu darba stāžu un profesionālo pieredzi.

78 Kā savu secinājumu 62.–65. punktā norādīja ģenerālvokāte, dažas Spānijas valdības minētās atšķirības saistībā ar pagaidu un pastāvīgo ierēdņu pieņemšanu darbā, vajadzīgo kvalifikāciju un uzdevumu, par kuru izpildi viņiem būs jāuzņemas atbildība, būtību principā var attaisnot atšķirīgo attieksmi viņu darba nosacījumu ziņā.

- 79 Ja saistībā ar atlases procedūru šāda atšķirīga attieksme izriet no vajadzības ņemt vērā objektīvās prasības, kas saistītas ar amatu, uz kuru attiecas šī procedūra, un kas nav saistītas ar darba tiesisko attiecību, kuras saista pagaidu ierēdni ar viņa darba devēju, noteikto ilgumu, tā var būt pamatota Pamat nolīguma 4. klauzulas 1. un/vai 4. punkta izpratnē.
- 80 Turpretī vispārīgs un abstrakts nosacījums, ka viss prasītais dienesta laiks ir jānostrādā pastāvīgā ierēdņa statusā, neņemot vērā tostarp izpildāmo uzdevumu īpašo būtību, nedz tiem raksturīgās īpašības, neatbilst judikatūras par Pamat nolīguma 4. klauzulas 1. punkta prasībām, kas atgādinātas šā sprieduma 72.–74. punktā.
- 81 Pat ja prasītājs pamata lietā skaidri atbilst nosacījumam par vismaz divu gadu darbu pastāvīgā ierēdņa statusā, kas ietilpst grupā, kuras līmenis ir nākamais zemākais pēc tās kategorijas līmeņa, kurā ietilpst amats, par kuru notiek konkurss, no Tiesas rīcībā esošiem lietas materiāliem neizriet, ne kādas funkcijas prasītājs pildīja gados, kuros viņš strādāja kā pagaidu ierēdnis, nedz arī kādā pakāpē viņš pildīja savas funkcijas, ne kādas bija šo funkciju attiecības ar funkcijām, kas ir jāpilda D grupai piederošo kategoriju ierēdņiem.
- 82 Tādējādi no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem nav skaidrs, vai pagaidu ierēdņa statusā nostrādātā laika izslēgšana ir attaisnota tikai ar darba līguma ilgumu vai pastāv citi attaisnojumi, kas ir saistīti ar amata, uz kuru attiecas atlases procedūra, objektīvajām prasībām, kas varētu tikt kvalificētas kā “objektīvs pamatots” Pamat nolīguma 4. klauzulas 1. punkta izpratnē.

- 83 Līdz ar to iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, pirmkārt, vai prasītāja pamata lietā situācija, ņemot vērā laiku, ko viņš nostrādājis kā pagaidu ierēdnis, ir salīdzināma ar cita tāda *Junta de Andalucía* darbinieka situāciju, kurš dienesta laiku ir nostrādājis kā pastāvīgais ierēdnis, un, otrkārt, ņemot vērā šā sprieduma 72.–74. punktā atgādināto judikatūru, jāizvērtē, vai argumenti, ko tai izvirzīja *Consejería*, ir objektīvi pamatoti Pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta izpratnē.
- 84 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo un ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Pamatnolīguma 4. klauzula ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj situāciju, kurā netiek ņemts vērā valsts vai pašvaldības pārvaldes iestādes pagaidu ierēdņa statusā nostrādātais laiks, lai šī persona, kas pa to laiku ir kļuvusi par pastāvīgo ierēdni, varētu kvalificēties iekšējai paaugstināšanai amatā, uz ko var pretendēt tikai pastāvīgie ierēdņi, ja vien šī izslēgšana nav objektīvi pamatota minētās klauzulas 1. punkta izpratnē. Tas vien, ka pagaidu ierēdnis minēto dienesta laiku ir nostrādājis, pamatojoties uz noteikta laika līgumu vai darba tiesiskajām attiecībām, nav šāds objektīvs pamats.

Par piekto prejudiciālo jautājumu

- 85 Ņemot vērā iesniedzējtiesas un Spānijas valdības iesniegto informāciju, piektais jautājums ir jāsaprot tādējādi, ka iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai primārās Savienības tiesības, Direktīva 1999/70 un Pamatnolīgums, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēts, ka prasība, ko pastāvīgais ierēdnis ir cēlis par lēmumu, ar kuru noraidīta viņa kandidatūra konkursā, pamatojoties uz to, ka paaugstināšanas amatā procedūra bija pretrunā Pamatnolīguma 4. klauzulai, ir jāceļ divu mēnešu laikā no konkursa paziņojuma publicēšanas datuma.

- ⁸⁶ Spānijas valdība konstatē, ka saskaņā ar 1998. gada 13. jūlija Likuma Nr. 29/1998 par administratīvajām tiesām (*Ley 29/1998 reguladora de la Jurisdicción Contencioso-administrativa*; 1998. gada 14. jūlija *BOE* Nr. 167, 23516. lpp.) 46. panta 1. punktu prasība varēja tikt celta divu mēnešu laikā no nākamās dienas pēc konkursa paziņojuma publicēšanas datuma, proti, 2007. gada 17. decembra. Saskaņā ar Spānijas tiesībām prasītājam pamata lietā noteiktajā termiņā bija jāceļ tieša prasība, apstrīdot konkursa paziņojumā paredzētos nosacījumus, vai arī jāceļ prasība, lai apstrīdētu konkursa rezultātus, ja nepilnību dēļ, kā apgalvots, tie nav spēkā kompetentās iestādes rīcības dēļ, piemērojot paredzētos konkursa dalības nosacījumus, kuri paši nebija zaudējuši spēku. Turpretī viņš nevar netieši apstrīdēt konkursa nosacījumus par piekļuvi civildienestam, neievērojot noteikto termiņu, ceļot tiešu prasību, kas vērsta pret tā rezultātiem.
- ⁸⁷ Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, ja attiecīgajā jautājumā nav Savienības tiesiskā regulējuma, katras dalībvalsts tiesību sistēmā saskaņā ar tiesu procesuālās autonomijas principu ir jānosaka kompetentās tiesas un jāparedz procesuālā kārtība prasībām, kas paredzētas, lai nodrošinātu to tiesību aizsardzību, kuras attiecīgajām personām ir noteiktas Savienības tiesībās (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Impact*, 44. punkts, un 2009. gada 23. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās no C-378/07 līdz C-380/07 *Angelidaki u.c.*, Krājums, I-3071. lpp., 173. punkts).
- ⁸⁸ Tomēr dalībvalstīm katrā gadījumā ir jānodrošina šo tiesību efektīva aizsardzība (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Impact*, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).
- ⁸⁹ Šajā ziņā, kā izriet no iedibinātas judikatūras, procesuālā kārtība prasībām, kas paredzēta, lai aizsargātu tiesības, kuras attiecīgajām personām ir paredzētas Savienības tiesībās, nedrīkst būt nelabvēlīgāka par kārtību, kas attiecas uz līdzīgām prasībām valsts teritorijā (līdzvērtības princips), nedz arī padarīt par neiespējamu vai pārmērīgi

apgrūtināt to tiesību izmantošanu, kas piešķirtas ar Savienības tiesību sistēmu (efektivitātes princips) (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Impact*, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 90 Līdzvērtības principa ievērošanai ir vajadzīgs, lai attiecīgā valsts tiesību norma būtu vienādi piemērojama prasībām, kas pamatotas ar Savienības tiesību pārkāpumu, un prasībām, kas pamatotas ar iekšējo tiesību neievērošanu, ja to priekšmets un pamats ir līdzīgi. Lai pārbaudītu, vai līdzvērtības princips ir ievērots, valsts tiesai, kurai vienīgajai ir tiešas zināšanas par prasības celšanas procesuālo kārtību iekšējo tiesību jomā, ir jāpārbauda, vai procesuālā kārtība, kas paredzēta, lai iekšējās tiesībās nodrošinātu to tiesību aizsardzību, kuras attiecīgajām personām izriet no Savienības tiesībām, atbilst šim principam, un jāizvērtē gan priekšmets, gan būtiskie elementi iekšēja rakstura prasībās, kas, kā tiek apgalvots, ir līdzīgas. Šim nolūkam minētajai tiesai ir jāizvērtē, vai attiecīgās prasības ir līdzīgas no to priekšmeta, cēloņa un būtisko elementu viedokļa. Lai noteiktu, vai valsts procesuālais noteikums ir mazāk labvēlīgs, tai ir jāņem vērā tā vieta visā procesā, minētā procesa norise un šo noteikumu īpatnības (2010. gada 8. jūlija spriedums lietā *C-246/09 Bulicke*, Krājums, I-7003. lpp., 26.–29. punkts, kā arī 2011. gada 18. janvāra rikožums lietā *C-272/10 Berkizi-Nikola-kaki*, 40. un 41. punkts).
- 91 Šajā gadījumā no Tiesai iesniegtās informācijas neizriet, ka attiecīgais divu mēnešu noilguma termiņš pamata lietā būtu pretrunā līdzvērtības principam. Kā apgalvo Spānijas valdība, šis termiņš ir vispārīgo tiesību termiņš, kas paredzēts visām prasībām, ko ceļ par administratīvajiem aktiem vai to tiesību normām. Tomēr iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai tā tas ir pamata lietā.
- 92 Saistībā ar efektivitātes principa piemērošanu no Tiesas judikatūras izriet, ka ikviens gadījums, kad rodas jautājums, vai valsts procesuālā tiesību norma nepadara neiespējamu vai pārmērīgi neapgrūtinā tiesību, ko individiem piešķir Savienības tiesības, piemērošanu, tāpat ir jāanalizē, ņemot vērā šīs tiesību normas vietu visā procesā, tās norisi un īpatnības dažādu instanču valsts tiesās. Šajā aspektā attiecīgā gadījumā ir

jāņem vērā principi, kas ir valsts tiesu sistēmas pamatā, piemēram, tiesību uz aizstāvību aizsardzība, tiesiskās drošības princips un pienācīga procesa norise (iepriekš minētais spriedums lietā *Bulicke*, 35. punkts, un iepriekš minētais rīkojums lietā *Berkizi-Nikolakaki*, 48. punkts).

- 93 Tādējādi Tiesa ir atzinusi, ka Savienības tiesībām atbilst saprātīgu termiņu noteikšana prasības celšanai, kuru neievērošanas gadījumā tiesiskās drošības interesēs iestājas noilgums, jo šādi termiņi nepadara praktiski neiespējamu vai pārmērīgi neapgrūtinā to tiesību īstenošanu, ko piešķir Savienības tiesību sistēma. Attiecībā uz noilguma termiņiem Tiesa ir nolēmusi arī, ka dalībvalstīm attiecībā uz valsts tiesisko regulējumu, kas ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, ir jānosaka termiņi, ņemot vērā tostarp pieņemamo lēmumu nozīmīgumu ieinteresētajām personām, piemērojamo procedūru un tiesību aktu sarežģītību, personu, kas var tikt ietekmētas, skaitu un citas vērā ņemamas sabiedriskas vai privātas intereses (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bulicke*, 36. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā *Berkizi-Nikolakaki*, 49. punkts).
- 94 Šajā gadījumā Spānijas valdība apgalvo, ka divu mēnešu termiņš ir balstīts uz tiesiskās drošības principu un galvenokārt ir paredzēts tam, lai tiktu aizsargāti citi to atlases procedūru kandidāti, kurās, pirmkārt, ir ierobežots piedāvāto amatu skaits un, otrkārt, konkursam piemērojamo nosacījumu atcelšana liktu atsākt procedūru un atņemt veicamīgajiem kandidātiem tiesības, kuras viņi uzskatīja par iegūtām.
- 95 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka divu mēnešu noilguma termiņa noteikšana — lietās, kuras tai bija jāizskata, — nebija uzskatāma par tādu, kas Savienības tiesību piešķirto tiesību īstenošanu padarītu praktiski neiespējamu vai pārmērīgi apgrūtinātu (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bulicke*, 39. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā *Berkizi-Nikolakaki*, 58. punkts). Tā tostarp konstatēja

šāda termiņa spēkā esamību saistībā ar prasību par vispārpiemērojamu aktu, kurā bija paredzēta sarežģīta procedūra un iesaistīts liels personu skaits (šajā ziņā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Berkizi-Nikolakaki*, 56.–58. punkts).

- 96 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka tāds noilguma termiņš kā pamata lietā principā nav tāds, kas Pamatnolīgumā piešķirto tiesību īstenošanu padarītu praktiski neiespējamu vai to pārmērīgi apgrūtinātu.
- 97 Tomēr ir jānorāda, ka prasītājs pamata lietā, kā izriet no rīkojuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu, tika pielaipts un veiksmīgi piedalījās *Consejería* rīkotajos pārbaudījumos, un līdz brīdim, kad tās ģenerālsekretārs pieņēma attiecīgo lēmumu pamata lietā, atradās galīgajā konkursa veiksmīgo kandidātu sarakstā, kas tika publicēts 2008. gada 12. novembrī. Šādos apstākļos nevar izslēgt, ka nosakot, ka Spānijas tiesībās paredzētais divu mēnešu termiņš sākas ar konkursa paziņojuma publicēšanas dienu, kas bija 2007. gada 17. decembris, Pamatnolīgumā piešķirto tiesību īstenošana varētu tikt padarīta praktiski neiespējama vai tikt pārmērīgi apgrūtināta.
- 98 Konkrētāk, ņemot vērā prasītāja pamata lietā pielaišanu konkursa pārbaudījumiem un tostarp apstākli, ka viņš tika iekļauts konkursa veiksmīgo kandidātu sarakstā, tikai tad, kad *Consejería* ģenerālsekretārs ar attiecīgo lēmumu pamata lietā, proti, 2009. gada 25. martā, atcēla attiecīgās personas pielaišanu un nominēšanu par C grupas pastāvīgo ierēdni, viņš uzzināja, ka konkursa paziņojums tika piemērots tādā veidā, ka Pamatnolīgumā piešķirtās tiesības varēja tikt apdraudētas.
- 99 Šādos apstākļos un ņemot vērā Tiesas lietas materiālu nenoteiktības pakāpi, iesniedzējietisai ir jāveic vajadzīgās pārbaudes par efektivitātes principa ievērošanu un jānosaka, vai gadījumā, ja pamata lietas apstākļos divu mēnešu prasības termiņam būtu

jāsākas tikai ar minētā lēmuma paziņošanu, prasītājs pamata lietā tomēr ir cēlis prasību paredzētajā laikā.

- ¹⁰⁰ Ņemot vērā iepriekš minēto, uz piekto jautājumu ir jāatbild, ka Savienības primārās tiesības, Direktīva 1999/70 un Pamatnolīgums ir jāinterpretē tādējādi, ka tie principā pieļauj valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēts, ka prasība, ko pastāvīgais ierēdnis ir cēlis par lēmumu, ar kuru noraidīta viņa kandidatūra konkursā, pamatojoties uz to, ka paaugstināšanas amatā procedūra bija pretrunā minētā pamatnolīguma 4. klauzulai, ir jāceļ divu mēnešu laikā no konkursa paziņojuma publicēšanas datuma. Tomēr šāds termiņš nevar tikt vērstš pret pastāvīgo ierēdni, šī konkursa kandidātu, kurš tika pieļauts pārbaudījumiem un kura vārds ir iekļauts minētā konkursa galīgajā veiksmīgo kandidātu sarakstā, ja Pamatnolīgumā piešķirto tiesību īstenošana varētu tikt padarīta praktiski neiespējama vai tikt pārmērīgi apgrūtināta. Šādos apstākļos divu mēnešu termiņš var sākties tikai ar lēmuma par viņa pieļaušanas minētajam konkursam un nominēšanu par augstākas grupas pastāvīgo ierēdni atcelšanu paziņošanas brīdi.

Par tiesāšanās izdevumiem

- ¹⁰¹ Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) **Padomes 1999. gada 28. jūnija Direktīva 1999/70/EK par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku un tās pielikumā esošais Pamatnolīgums par darbu uz noteiktu laiku ir jāinterpretē tādējādi,**

ka, pirmkārt, tie ir piemērojami noteikta laika līgumiem un darba tiesiskajām attiecībām, kas noslēgti ar pārvaldes iestādēm un citām publisko tiesību sektora struktūrām, un, otrkārt, tajos ir paredzēts, ka ir jāizslēdz jebkāda atšķirīga attieksme pret dalībvalsts pastāvīgajiem ierēdņiem un salīdzināmiem pagaidu ierēdņiem tikai tādēļ, ka pagaidu ierēdņi strādā noteiktu laiku, ja vien atšķirīgā attieksme nav objektīvi pamatota minētā pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta izpratnē;

- 2) Pamatnolīguma 4. klauzula ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj situāciju, kurā netiek ņemts vērā valsts vai pašvaldības pārvaldes iestādes pagaidu ierēdņa statusā nostrādātais laiks, lai šī persona, kas pa to laiku ir kļuvusi par pastāvīgo ierēdņi, varētu kvalificēties iekšējai paaugstināšanai amatā, uz ko var pretendēt tikai pastāvīgie ierēdņi, ja vien šī izslēgšana nav objektīvi pamatota minētās klauzulas 1. punkta izpratnē. Tas vien, ka pagaidu ierēdnis minēto dienesta laiku ir nostrādājis, pamatojoties uz noteikta laika līgumu vai darba tiesiskajām attiecībām, nav šāds objektīvs pamats;

- 3) Savienības primārās tiesības, Direktīva 1999/70 un Pamatnolīgums ir jāinterpretē tādējādi, ka tie principā pieļauj valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēts, ka prasība, ko pastāvīgais ierēdnis ir cēlis par lēmumu, ar kuru noraidīta viņa kandidatūra konkursā, pamatojoties uz to, ka paaugstināšanas amatā procedūra bija pretrunā minētā pamatnolīguma 4. klauzulai, ir jāceļ divu mēnešu laikā no konkursa paziņojuma publicēšanas datuma. Tomēr šāds termiņš nevar tikt vērstas pret pastāvīgo ierēdņi, šī konkursa kandidātu, kurš tika pieļauts pārbaudījumiem un kura vārds ir iekļauts minētā

konkursa galīgajā veiksmīgo kandidātu sarakstā, ja Pamatnolīgumā piešķirto tiesību īstenošana varētu tikt padarīta praktiski neiespējama vai tikt pārmērīgi apgrūtināta. Šādos apstākļos divu mēnešu termiņš var sākties tikai ar lēmuma par viņa pielaišanas minētajam konkursam un nominēšanu par augstākas grupas pastāvīgo ierēdni atcelšanu paziņošanas brīdi.

[Paraksti]